

M 307 391

Petr Hugo Šlik
Černobílé
léto

Ilustroval Petr Morkes

Albatros

„Kampak?“ zasyčel jí neznámý do ucha. „Pro tak malou holku není v noci venku bezpečno.“

16. V podzemí

Jirka se plazil větrací šachtou a v duchu se modlil, aby se nezasekl. Musel bojovat doslova o každý centimetr pohybu. Šachta byla užoučká, jen tak tak se do ní vešel, pro dospělého by byla neprostupná. Rukama, které měl natažené dopředu, se pokaždé zachytil za nějaký výčnělek na zdi a pak se přitáhl. Pohyb to byl namáhavý a neskutečně pomalý. Špicoval uši, kdy zaslechne z místnosti za sebou mužské hlasy, ale zatím se zdálo, že má štěstí. Pivoňkův komplic měl zřejmě zpoždění. Po několika nekonečně dlouhých minutách ozářilo světlo baterky, kterou stále držel mezi zuby, konec šachty. Zdálo se, že ústí do nějaké větší chodby. Za chvíli už se pevně zachytil za toto vyústění a mohl vysunout horní polovinu těla do nového prostoru. Uviděl, že se dostal do tunelu, ve kterém se dokonce bude moci napřímit. Větrací šachta, kterou přilezl, sem ústila nahoře u stropu, takže než se z ní dostal ven, bylo s tím ještě dost práce a nakonec se to neobešlo bez tvrdého dopadu zem. Nějaká ta boule však byla pro Jirku zcela zanedbatelnou starostí. Kam se vydat? Světlo baterky ani v jednom směru neodhalilo konec chodby či nějaký jiný orientační bod. Po kratším váhání zvolil směr vlevo.

Tunel, kterým se vydal, byl dlouhý. Několikrát minul podobné otvory u stropu, jako byl ten, kterým se sem dostal. Usoudil, že vedou do dalších sklepů pod ptačími domky. Tam ale nechtěl. Hledal cestu ven. Náhle jeho zjitřený sluch

zaznamenal jakýsi vzdálený hukot, který neustále sílil. Brzy zjistil, že jeho chodba se kolmo přidává k jiné, větší. Uprostřed tohoto tunelu, dokonce v mělké brázdě, tekla voda. To bylo to hučení, které slyšel. Jirka si vzpomněl na Ondřejovo vyprávění, když se vraceli z židovského hřbitova. Tehdy jim jejich vedoucí přece říkal, že do podzemí pod ptačími domky byl sveden starý mlýnský náhon. U něj tedy teď zřejmě stojí. Stačí jen sledovat tok vody a dojde k místu, kde vytéká ven. Chlapec si málem poskočil radostí. Za chvíli již zřejmě bude na svobodě a celý tento hrozný sen skončí!

S novým elánem opět vykročil.

Brzy se ukázalo, že chodbou s náhonem nebude možné jít, aniž by si nenamočil boty. Voda byla poměrně dravá a vytesaný žlab jí byl malý. Vytékala z něj ven a omývala celou podlahu. Jirka si musel dávat pozor, aby neuklouzl. Přesto se snažil jít co nejrychleji. Minul několik odboček, ale ani se do nich nepodíval, neboť stále věřil své teorii, že jej k vytoužené svobodě dovede mlýnský náhon. Náhle si uvědomil, že vody je čím dál tím víc. Sahala mu již po kolena. Venku zřejmě začalo pršet a ke staré mlýnské stoce se přidávala dešťová voda z okapů a kanálů. Jirkovi se prudce rozbušilo srdce při představě, co by se stalo, kdyby voda dále stoupala.

Rozeběhl se vpřed. Hned vzápětí uklouzl a baterka mu vypadla z ruky.

„Sakra, sakra, sakra!“

Proud vody rychle odnášel svítilnu z jeho dosahu. Rychle se vydrápal na nohy a skočil po ní. Natloukl si ramię, ale spásný zdroj světla naštěstí zachytil. Když se celý

mokrý a potlučený zvedl, cítil, jak mu divoce buší srdce. Vzápětí baterka zhasla a on se ocitl v naprosté tmě. Vztekla s ní zatřásl, a když se žluté světlo opět rozzářilo, pocítil nekonečnou úlevu. Znovu se rozeběhl po proudu. Teď již věděl, že běží o život. Po několika desítkách metrů ucítil, že proud vody náhle není tak prudký. Hladina stoupla a zklidnila se. Brzy zjistil, co je toho důvodem. Nacházel se v rozšířené prostora, stěny ustoupily a také strop byl o něco výš. Kužel světla, kterým ohledával místnost, narazil ve všech směrech na jednolitou skalní stěnu. Tunel zde končil! Horečnatě ohledával celý prostor, ale nikde neviděl žádné vyústění. Brzy mu došlo, že otvor, kterým voda vytéká ven, je skrytý pod hladinou. Zhluboka se nadechl a ponořil se pod vodu. Kráčel podél obvodových stěn a hmatem hledal vyústění náhonu. Baterku přitom úzkostlivě držel v druhé ruce nad hladinou.

Trvalo nekonečně dlouho, než spásný otvor našel. Když se mu to však podařilo, jen vydechl zklamáním. Vyústění mělo rozměry zhruba dvacet krát dvacet centimetrů. Nebylo myslitelné, že by se tudy mohl protáhnout na svobodu.

— — —

Čerstvě třináctiletý Jiří Čermák stál ve zvolna stoupající hladině a zvažoval svoje možnosti. Zdálo se jisté, že pokud venku rychle nepřestane pršet, naplní se prostor, kde se právě nachází, až po strop vodou. Jediná jeho šance na záchranu ležela proti proudu. Snad jej některá z odboček, které před chvílí minul, odvede do bezpečí. Nesmí však ztratit už ani okamžik!

Neprodleně se vydal zpět proti proudu. Cesta však nebyla jednoduchá. Byl promoklý a promrzlý, hladina rychle stoupala a proud byl velmi silný. Zdálo se, že venku zuří pravá průtrž mračen. Několikrát mu ještě podjely nohy a on spadl pod hladinu, naštěstí vždy zvládl udržet baterku nad vodou. Chodba se starým mlýnským náhonem již byla po pás zaplněná vodou. Pohyb vpřed byl čím dál složitější, až se stal téměř nemožným. Náhle ve stěně po své pravici uviděl odbočku, byla jen několik metrů před ním, ale musel napnout veškeré síly, aby se k ní dostal. Voda vtékala i tam, ale nezbývalo mu než věřit, že tento tunel bude stoupat vzhůru a odvede jej z bezprostředního nebezpečí. Když byl konečně v odbočce, udělal několik rychlých kroků. Náhle však nenahmátl nohou dno a svalil se prudce dopředu. Zahučel do ledové vody a tentokrát baterku neudržel. Vypadla mu z ruky a klesla ke dnu. Když se konečně postavil na nohy, cítil, že mu hladina vody sahá zhruba po prsa. V chodbě, kterou považoval za svou spásu, byl zřejmě vysoký schod dolů, na kterém předtím zavrával.

„Aaaaaah!“ zavolal zoufale do tmy. „Aaaaaaaaah!“

Propadl panickému strachu, který jej naprosto ochromil. Nebyl schopen žádného činu. Jen tam tak stál v ledové vodě a cítil, jak hladina zvolna stoupá. Konečně se zkusil pohnout směrem, kterým tušil mlýnský náhon. Po prvním kroku zavadil o cosi na dně. Rychle se shýbl a sebral baterku. V duchu poděkoval svému dávnému vedoucímu z turistického oddílu, který je nabádal, že na baterce by neměli šetřit. „Nekupujte si levné šunty. Vyplatí se vám koupit kvalitní svítilnu, která vydrží dlouho a zvládne i krapet té vody.“

Jak se však zdálo, zhruba minutový pobyt pod vodou byl i na Jirkovu drahou baterku příliš. Odmítala vydat byť i jen záblesk světla. Jirka s ní několikrát zatřepal a opakovaně stiskl vypínač.

„Prosím, prosím, prosím. No tak, dělej!“

Žárovka konečně zablikala a za okamžik se rozzářila jasněji než kdykoliv předtím. Tak to alespoň Jirkovi připadalo. Rychle ohledal okolní prostor. Ukázalo se, že se nachází v místnosti zhruba stejně velké, jako byla ta, v níž jej věznil pan Pivoňka. Jediný vstup do ní byl ten, kterým vešel. Když si tam posvítil, stihl ještě zahlédnout, jak stoupající hladina zaplnila celou vstupní chodbu. Tím zde byl definitivně uvězněn. Ledová voda mu nyní sahala skoro po ramena. Posvítil si na strop a uviděl, že uprostřed něj zeje kruhový otvor, kterým by se podle všeho mohl pohodlně protáhnout, ovšem to by nesměl být zhruba tři metry vysoko. Takto neměl žádnou šanci se k němu dostat. Nacházel se zřejmě v jakési podzemní cisterně na dešťovou vodu, kterou používali obyvatelé ptačích domků. Otvorem ve stropě spouštěli vědro, a vede tudíž bezprostředně do obytné části.

Jirka byl zoufalý. Zdálo se, že nemá nejmenší naději. Utopí se zde jako kotě, tři metry od záchrany.

„Haló! Pomóc! Pomóc!“ zavolal do tmy. „Kde jste kdo? Pomóc!“

Další volání mu znemožnila voda, která mu natekla do úst. Zakuckal se a zaklonil hlavu. Stoupl si na špičky a očima hypnotizoval spásný otvor.

Litoval všeho. Že jel na tento nepodařený tábor. Že se pustil do tak riskantního dobrodružství. Že zemře. Bylo

mu líto jeho života a také rodičů, kteří jistě budou velmi trpět. Kdyby to tak mohl všechno vzít zpátky!

Ledová voda se mu převalila přes obličej. Už je to tady, pomyslel si Jirka.

Náhle se mu zdálo, jako by v otvoru ve stropě zahlédl jakési mdlé světlo. Myslel si, že blouzní, ale světlo postupně nabývalo na síle. Kdysi četl článek o tom, že umírající lidé, které se podaří na poslední chvíli přivést k životu, vypráví o tom, že když byli v kómatu, viděli zářivé světlo a pocítili palčivou touhu jej následovat. Tohle je ono? pomyslel si v duchu Jirka. Takhle přichází smrt?

„Chytej!“

I toto zvolání nejprve považoval za halucinaci. Teprve když jej cosi švihlo do ruky, probral se. Hlavu měl už téměř celou pod vodou, takže se řídil spíše hmatem. Levá ruka se čehosi dotkla. Provaz? Ano, provaz! Okamžitě se jej chytil jako tonoucí pověstného stébka.

Bezmyšlenkovitě si strčil baterku do pusy a přidržel se provazu i druhou rukou.

V příštím okamžiku se jeho nohy odlepily ode dna a on cítil, že jej kdosi táhne vzhůru.